

и интригите между членовете им. С публицистична страст и искрен патриотизъм той зове в края на статията сънародниците да работят всеотдайно за общото добро, за възраждането на България. По паисиевски звучат думите му „Българино, гдето и да си, какъвто и да си, носиш ли българско име, бие ли в жилите ти българска кръв, длъжен си да работиш за общото!“ . Според проф Ал. Бурмов именно тази статия на Тодор Запрянов е дала идеята за създаването на Българското общество в Букурещ, чиито дейци „се движеха в рамките и границите, начертани от Запрянов и предпоставиха на новата емигрантска организация същите цели и задачи, които препоръчваше авторът на статията в „Народност“⁴.

Другата по-обемна статия на Т. Запрянов „Г -да турколюбци“⁵ е написана под формата на обръщение към онези европейски приятели на Турция, които без да познават действителното положение в българските земи или без да обръщат сериозно внимание на нейната политика спрямо подвластните българи, говорят за уж извършените в империята прогресивни реформи и коренни промени. Тук авторът вероятно визира преди всичко Англия и Австро-Унгария, известно е че техните дипломатически представители са били най-отявлените крепители и приятели на Високата порта по онова време. След като заявява своята теза в началото на статията си, Запрянов обективно и последователно излага факти за „варварския и гнусав фанатизъм на турците“ . При описанието на техните зверства му е невъзможно да сдържа своя гняв и справедливото си негодувание, та нееднократно прекъсва разказа с възклицания, с иронични въпроси и обръщения към въображаемите си опоненти. Целта на изложението е да обори становището за „образоваността“ на турските управници, да покаже пред света истинския им лик. Авторът обръща особено внимание и на асимилаторската политика спрямо българите и някогашните жестоки начини на тяхното потурчване.

Във връзка със статията е и дописката от 21 ноември 1867 г. , „Г-да турколюбци“, в която Т. Запрянов отново смъква фалшивото лустро на „прочутото Митхадпашово преобразование“ и показва незавидната участ на българите. Към темата се отнася и дописката озаглавена „Бал. в Русе“⁶, където авторът хвали русенските младежи, че са организирали много добре бал в полза на новооснованото си читалище. След това пак намира повод да разобличи „образоваността“ и „европейското“ поведение на турците като заключава: „нека турколюбците гледат и се наслаждават от прехубавото поведение на своите ученици, но желателно би било да не викат отдалеч, но да дойдат и се поставят между своите любимци в такова отношение, в каквото се намират българите и тогава навярно друга песня ни биха запели“ .

Четири от дописките на Тодор Запрянов не са подписани с инициалите Б. З.,